

RUSSEN IN PARIJS

Zullen er Russische atleten meedoen aan de Olympische Spelen van Parijs, al dan niet onder neutrale vlag? Die vraag bezorgt het IOC niet alleen geopolitieke en (sport)diplomatieke kopzorgen, maar stelt ook bijkomende problemen aan het dopingfront. De Russen belazerden voor de Winterspelen in hun eigen Sotsji massaal de kluit, de kans dat staatsdoping er voltooid verleden tijd is en hun nationale antidopinginstanties tegenwoordig wel ernstig werk leveren, is hoogst twijfelachtig. Niet alleen de Oekraïners, maar ook heel wat atleten die in dit preolympisch jaar wél netjes aan de dopingband van de whereabouts liggen, zien de Russen dus liever thuisblijven. Waardoor automatisch ook volledig bonafide Russische atleten na jarenlange training hun olympische droom verloren zien gaan. Wat het IOC ook beslist, de kans dat de beslissing niet ergens als een politiek statement zal worden geïnterpreteerd, lijkt gering. (MH)

JEROEN SCHEERDER

Pret in het park van de sport

België heeft er een pretpark bij. Geen nieuw Walibi of Bobbejaanland, maar een heus sportpretpark. Sportparken zijn nochtans legio in Vlaanderen, getuige heel wat multifunctionele sportsites als De Schans in Puurs-Sint-Amands, De Schorre in Oostende of het Sneppenbos in Boechout. Klaarblijkelijk ontbrak de pretfactor vooralsnog.

'Sparkx' luidt de naam van de boreling die medio mei in Hasselt het levenslicht zag. Uniek in zijn soort, althans in ons land, en de grootste van Europa als we de oprichters mogen geloven. Het concept: meer dan vijftig sporten onder één dak. Oftewel: veel beweging en beleving op weinig oppervlakte. Sport en entertainment op nauwelijks 3.500 vierkante meter. *Entertraining*. De ambitie is bovendien om uit te breiden, niet alleen op Belgisch grondgebied maar ook in de buurlanden. Zijn we getuige van een opkomende sporttrend? Een blik op het verleden leert ons dat een aantal troeven waar Sparkx mee uitpakt al enige tijd gedijen, ook in Vlaanderen.

Eerst en vooral wat de commercialisering van het sportaanbod betreft. Sportparticipatieonderzoek toont aan dat het aantal sporters dat in commercieel verband aan sport doet, verderevuldig is gedurende het voorbije decennium. Denk daarbij aan het sporten in een fitnesscentrum of de deelname aan een grootschalig loop- of fietsevenement zoals de 10 Miles van Antwerpen of de Ronde van Vlaanderen voor wielertoeristen. Meer dan een vijfde van de sportieve Vlamingen maakt van het commerciële aanbod gebruik om te sporten. Dat is (voorlopig) minder dan het derde dat in clubverband sport, maar dat aandeel blijkt te tanen. Sport heeft een prijs en steeds meer mensen in Vlaanderen blijken die te willen betalen. Ongetwijfeld zullen de uitbaters van Sparkx rekening gehouden hebben met die betalingsbereidheid.

Ten tweede is er sprake van een 'omnivorisering'. Deze ontwikkeling duidt op een tweeledigheid. Enerzijds is het sportlandschap waarop we grazen diverser dan ooit. Naast het klassieke aanbod van atletiek tot z(wemmen), zien we dat zogenaamde hybridesporten en fusiesporten aan een opmars bezig zijn. Tot de eerste groep rekenen we bewegevormen die ontstaan zijn uit een versmelting van bestaande sporten, waaronder bossabal (een mix van voetbal en volleybal op een luchtkussen) en pickleball (een vermening van padel en tafeltennis). Bij de tweede groep gaat het om het combineren van twee (fysieke) activiteiten, bijvoorbeeld boksen met yoga of gewichtheffen met pilates. De combinatie van een intensieve work-out met een mentale activiteit slaat steeds meer aan. Anderzijds worden er ook meer sporten beoefend. Multisportclubs – en bij uitbreiding multisport – zitten in de lift. Oftewel: met één lidmaatschap de mogelijkheid hebben om meerdere sporten te beoefenen. Sportomnivoren dus. En die zullen vlot hun weg naar het nieuwe sportpretpark vinden.

Ten slotte stellen we vast dat Sparkx erg inzet op een virtuele beoefening van sporten. De virtualisering van de sport is met de komst van het VR- en AR-sporten een feit. Denk aan *Ballistic* – een combinatie van beachvolleybal en padel in een virtuele ruimte – dat in Vlaanderen ontwikkeld werd. Het virtueel sporten kreeg tijdens de coronacrisis bovendien een boost. De marathon van Berlijn lopen in eigen tuin of de Ronde van

Vlaanderen afwerken in eigen huis? Een virtueel makkie. Ook in het nieuwe sportpretpark worden een aantal sportvormen door augmented reality ondersteund, waaronder formule 1 en snowboarden. Sportstimulatie via virtuele simulatie.

Een commercieel, omnivoor en virtueel sportaanbod ... Is daar nog ruimte voor in een Vlaamse sportindustrie die reeds 23.000 sportverenigingen en 19.000 sportaccommodaties, waaronder duizend fitnesscentra, telt? Wellicht. Al zal dat gepaard gaan met een verschuiving en verdringing. Ruimte voor nieuwe bewegevormen en het opsloppen van oude. Die transitie is volop bezig. Innovatie is hier het sleutelwoord. Is oud dan out? Niet noodzakelijk. Wie in staat is zichzelf heruit te vinden, maakt een grote kans te overleven. Bij deze bewegings-(r)evolutie noteren we alvast één constante: ons lijf. Het lijf blijft en het blijft beklijven. In een sedentaire, obesogene leefwereld die digitaliseert en robotiseert, schreeuwt het lijflijke meer dan ooit om beweegaandacht. Conform het 3F-model – fit, fun & free – zullen aanbieders van gezonde, aantrekkelijke en ongebonden vormen van beweging het sportlaken naar zich toe weten te trekken. ■

Prof. Jeroen Scheerder is hoogleraar sportbeleid en sportsociologie aan de KU Leuven.